

en stor Mangel ved Lovforslaget, thi det vil selvfølgelig medføre, at vore Kreditforeningsobligationer i Fremtiden blive mindre søgte i Udlandet. Maaske vil det medføre, at en stor Del af dem, der allerede findes i Udlandet, komme tilbage, fordi Folk ikke ville eje dem, idet de frygte, at naar det er begyndt saaledes, kan det blive ved, og at Skatten kan vokse. Det er netop en Mangel ved dette System, som det er gennemført, at det vil sætte Danmark i Klasse med forskellige mere eller mindre bankerotte Lande. Jeg skal ikke nævne noget af disse Lande, jeg vilde meget nødigt bringe Disharmoni i den evropæiske Koncert, men vi vide jo alle, at der rundt omkring i Evropa findes forskellige mere eller mindre bankerotte Lande, og vi vide alle, at de Obligationer, som disse Lande og deres Kreditforeninger udstede, omsættes til langt lavere Kurser end dem, vi kende fra vore Kreditforeningsobligationer, og end dem, vi vedblivende ønske at kende. Naar man begynder at beskatte udenlandske Kapitalister, som købe danske Kreditforeningsobligationer, vil man netop afskrække dem fra disse Køb og udbrede den Tro i Udlandet, at Danmark er et Land, som man ikke kan have med at gøre, at Danmark først laaner deres Penge og saa ikke vil betale fuld Rente. At det, jeg her siger, er rigtigt, fremgaar ganske tydeligt deraf, at den højtærede Finansminister selv, naar det drejer sig om Statsobligationer, og om Statens Kredit, saa saare vel ser det og foreskriver, at i Statsobligationernes Kuponer maa intet Fradrag finde Sted, naar de henhøre til den udenlandske Gæld. Jeg interesserer mig ogsaa for Statens Kredit, men i fuldt saa høj Grad interesserer jeg mig for hele det arbejdende og virkende Samfunds Kredit, som er bygget paa vore Kreditforeningsobligationer, og jeg skal anføre, at i England, som man stadig raaber paa som Indkomstkildesystemets Hjemland, er Forholdet netop det, at enhver, der bor i Udlandet, og som ejer engelske Værdipapirer, bliver fri for at betale denne Kildeskat. Her vil man ikke give en saadan Fritagelse, her bryder man sig ikke om at udsætte Landet for det, som det rige og mægtige England ikke har turdet udsætte sin Kredit for.

Jeg skal dernæst bemærke, at Indkomstkildeskatten vil være ganske umulig at anvende for Ligningsmyndighederne. En stor Afdeling i Lovforslaget, en Afdeling, som i alt Fald vil træffe overordentlig mange, er en ren og skær Indkomst-

skat, men den rammer ikke alle den paa-gældendes Indtægter, kun den Indtægt, der ikke hidrører fra Kapital eller fast Ejendom. Der er ikke foreskrevet nogen Selvangivelsespligt. Men hvordan i al Verden skal det være muligt for de kommunale Myndigheder, som skulle medvirke her, at udfinde, hvor stor en Del af en Mands Indkomst det er, der hidrører fra Handel og Vandel, og hvor stor en Del muligvis fra andre Kilder, der ere beskattede i Forvejen? Det vil jo være fuldstændig umuligt. Derfor vil jeg sige, at hvis man vil fastholde dette Indkomstkildesystem, vil det være ganske nødvendigt at indføre en skrap Selvangivelsespligt for al Indkomst, som ikke hidrører fra Kapital eller fast Ejendom. Men noget saadant findes ikke i dette Forslag. Endelig skal jeg nævne, at Gennemførelsen af hele Landstingets Skattereform vil koste uhyre mange Penge — hvor mange er der vel ingen, der kan sige, saa meget mindre som Forslaget har Paragraffer, der ligefrem overdrage den ærede Finansminister et Diktatur i saa Henseende. Han er bemyndiget til at anskaffe lige saa megen Hjælp, som han vil, til Finansministeriet og Amtstuerne for at føre disse Love ud i Livet. Hvor meget det vil koste, er der intet Menneske, der ved. Jeg kan ikke tænke mig Muligheden af, at virkelig den danske Rigsdag skulde gaa hen og vise en saadan Tillid til nogen som helst Finansminister, at overlade ham efter hans eget Skøn at antage og ansætte lige saa mange Bestillingsmænd, som han vil, og give dem, hvilken Løn han vil.

Jeg tror, at jeg har anført meget gode Grunde til at være betænkelig ved den Skattereform, som nu foreligger her fra Landstingets Side. Jeg vil nu i korte Træk antyde, hvad det er, vi her i Folketinget ønske. Vi ønske først og fremmest selvfølgelig den bedst mulige Skattereform, og vi ere villige til at forhandle derom og vise al mulig Imødekommen for at naa et Resultat, forudsat at dette Resultat er baade godt og retfærdigt. Men vi ønske ingen Ekstraskat af faste Ejendomme, vi ønske, hvis Ejendomsskylden skal indføres, at den erlægges efter en retfærdig Maalestok. Vi ønske det størst mulige Statstilskud, fordelt blandt Kommunerne efter de retfærdigst mulige Regler. Vi ønske Bygningsafgiften i Købstæderne overført eller overdragen til Kommunerne. Vi ønske ad denne Vej i det store Enderesultat at naa det samme eller mere end Landstingets Forslag, men vi ønske ikke hele denne Revolution inden for den en-